

bedre Svajeplass. Det Ønske, der derom er fremsat, og som jeg gerne erkender Berettigelsen af og skal gøre mit til saa snart som muligt at faa opfyldt, kan man ikke begrunde ved Ønskeligheden af at fremme Eksporten i større Udstrækning, end hidtil har været Tilfældet.

Det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (la Cour) mente, at det at udskyde Spørgsmaalet om Bevillingen af det fornødne til Flytningen af den nuværende Lededæmning ud for Eksporthavnen til Afgørelse paa Finansloven næste Aar eller senere i hvert Fald bevirkede, at man ikke kunde tage fat derpaa i indeværende Finansaar. Det ærede Medlem kan for saa vidt være beroliget, som det neppe vilde lade sig gøre baade at foretage den Uddybning, som alligevel set fra et Eksporthavnspunkt er det vigtigste, og faa flyttet Lededæmningen i det første Finansaar, da, som jeg har haft Lejlighed til at sige, alle ville være enige om, at vi først maa gaa til det mest fornødne og derefter tage fat paa det, som kommer i anden Række, og som særlig skyldes Hensynet til Persontrafikken.

Dernæst har det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) og for øvrigt ogsaa det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh) og det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (la Cour) omtalt den Bemyndigelse, der gives Ministeren til at ekspropriere en Del Arealer saavel i som omkring Esbjerg, idet disse ærede Medlemmer have været overordentlig betænkelige ved at give Ministeren en saa udstrakt Bemyndigelse til at ekspropriere Arealer, hvis Størrelse end ikke i selve Loven er bestemt angiven. Jeg er enig i meget af, hvad der er fremsat af dem i Retning af Betænkelighed ved, at Staten skal optræde som Grundspekulant, og idet jeg i øvrigt udtaler min Erkendtlighed for den Tillid, der baade af det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) og ogsaa af andre ærede Medlemmer er udtalt med Hensyn til min Benyttelse af Bemyndigelsen, skal jeg sige, at jeg i og for sig ikke har noget som helst Ønske om, at der skulde eksproprieres mere, end der set fra Havnens og Statens Side maatte siges at være Brug for. Men jeg indrømmer, at der ogsaa er et andet Synspunkt, der med Rette kan gøres gældende. Det er Hensynet til det almene, og det er dette, der gør, at jeg saa udmærket kan forlige Bestemmelsen ogsaa med Grundlovens Bestemmelse om Ekspropriationsret, naar Almenvellet kræver det. Vi have jo ogsaa fra Esbjergs

Historie, skønt den ikke er lang, nogen Erfaring med Hensyn til de Følger og desværre uheldige Følger, som Privat-spekulationen kan medføre for en By. Og jeg har forstaaet det saaledes, at naar man i Folketinget har ønsket at udstrække den Bemyndigelse, der allerede i det oprindelige Forslag i Overensstemmelse med det i Fjor vedtagne var givet til at ekspropriere i umiddelbar Nærhed af Havnen, til at omfatte flere Arealer, har det ikke alene, og maaske ikke først og fremmest, været for derved at skaffe Staten og til Dels Esbjerg Kommune en Indtægt, men lige saa meget for derigenem at sikre sig, at de Kalamiteter, der kunne fremkomme ved en usund Grundspekulation, blev undgaaede her, hvor der er Tale om at anlægge en Havn et Stykke fra selve Esbjerg, paa et Sted, hvor der nu ligger store ubebyggede Arealer, men hvor der let kunde fremkomme en Spekulation, der bagefter kunde vise sig at have uheldige Følger for Byen. Det er navnlig disse Betragtninger, der have bevirket, at jeg har kunnet forlige mig med, at Staten skulde paatage sig de ogsaa efter min Mening noget betænkelige Konsekvenser, der følge af, at den bliver Ejer af betydelige Arealer, saaledes som der jo bliver Tale om. De Betænkeligheder, som jeg ikke lægger Skjul paa, at jeg har haft, med Hensyn til, at Staten skal optræde som Erhverver af ret store Arealer og derefter afhænde dem igen, har jeg kunnet overvinde derved, at Esbjerg Kommune efter Forslaget bliver interesseret i disse Arealer, idet jeg er klar over, at derigenem, at Kommunen skal have en Anpart i den eventuelle Fortjeneste paa Arealerne, vil man kunne paaregne, at den ogsaa stadig er mere interesseret i Administrationen af Arealerne, og at det som Følge deraf vil være muligt for Staten at undgaa nogle af de Ulemper, som ere forbundne med, at den staar som Ejer af store Arealer, der Tid efter anden skulde afhændes. Det er rigtigt, at det i Loven er foreslaaet, at Ekspropriationen skal ske indenfor et Tidsrum af 7 Aar, men det er nu min Opfattelse, at man i Virkeligheden straks, saa snart de fornødne Forhandlinger med Esbjerg Kommunalbestyrelse ere førte til Ende, bør gaa til at foretage Ekspropriationen af de Arealer, som det i det hele maa anses for heldigt at ekspropriere, og som der opnaas Enighed med Esbjerg Kommune om at ekspropriere, og ikke tage et Stykke i Aar, et andet til næste Aar, et tredie i det tredie Aar osv. og saaledes